

કબીર વાણી

હમ કછુ પક્ષપાત નહિ રાખી,

સબ જીવન કે હિતકી ભાખી

હું કોઈનાબી તરફદારી કરતો કે રાખતો નથી , પણ જે કાંઈ કહું છું તે સર્વે ના ભલાને અર્થે ; કોઈ એક ધર્મ વાળા માટે નહિ , પણ સગળા ધર્મોનું ભલું ચાહીને કહું છું (કબીર).

સત્ કબીર કે બચનકો , પ્રગટ કરું અબ સોય ;

જો વાકો નિજ વાંછી , બુદ્ધિ નિર્મલ હોય.

સત્ કબીરજીનાં વચનો , હવે હું પ્રગટ કરું છું ; જે કોઈ વાંચશે ને મનન કરશે તેની બુદ્ધિ નિર્મળ થશે (ધરમદાસ),

મંગળાચરણ (નમસ્કાર)

(૧)

સર્વોપર સત્ પુરુષ હય, સબકે જીવન આપ,

પ્રથમ વંદના તાહિકો , નાશ હો સબ પાપ.

સૌની ઉપર પરમાત્મા છે , ને તે સૌના જીવોનો જીવ છે। પહેલો નમસ્કાર હું તેને કરું છું , કારણ કે તેનાં નામની બરકતથી આપણાં સર્વે પાપોનો નાશ થાય છે.

(૨)

દ્વિતીય વંદન ગુરુકો, કરત જ્ઞાન પ્રકાશ;

બિન ગુરુ નાહિન હોય નય , અંધાકારકો નાશ.

બીજો નમસ્કાર હું સદ્ગુરુને કરું છું , કારણકે, આપણે ખરેખર કોણ છીએ તે તેઓ આપણને સમજાવે છે, ને તેમના વિના બીજાં કોઈથી આપણને એ સમાજ પડતી નથી.

(૩)

ત્રતીય વંદના સબ સંતકો , ભવજલ તારણહાર ;

ભક્તિ જ્ઞાન વૈરાગ દે , કરત બડો ઉપકાર .

ત્રીજો નમસ્કાર હું સાધુઓના વર્ગ ને કરું છું ; કારણકે તે આપણું ફરીથી જન્મવાનું -- મરવાનું મટાડે છે. તે આપની ઈંદ્રીઓના શોખ મટાડે છે, તેઓને બદલે આપણને ખુદા નો શોખ લગાડે છે , ને તેથી આપણને ખુદાની મુલાકાત થાય છે, તેથી આ સાધુઓનો વર્ગ આપણ માણસ જાતની ઉપર મોટો ઉપકાર કરનાર ગણાય છે.

(૪)

પુરુષ રૂપી સદ્ગુરુ હય ,સદ્ગુરુ રૂપી સંત ,

ઇનકો પદ વંદન કિયે , આવે ભવ કો અંત.

ખુદાની મુલાકાત કરાવનાર ગુરુ, ખુદા પોતેજ છે ફરક માત્ર એટલોજ, કે તે પોતાની નિરાકાર સ્થિતિ છોડીને આપણને વાસ્તે દેહમાં આવેલો હોય છે. એવો ખુદાની મુલાકાત કરાવનાર ગુરુ , સાધુઓના વર્ગ માંજ મળી આવે છે ; માનસ ના બીજા બધા વર્ગો માં તે હોતો નથી. માટે સાધુઓ જ્યાં જ્યાં ને જ્યારે જ્યારે નજરે પડે , ત્યાં ત્યાં ને ત્યારે ત્યારે આપણે તેઓને નમસ્કાર કરીશું ને તેઓની બનતી સેવા ચાકરી કરીશું ; કાંચજે તેઓ વડેજ પૂનર્જન્મનાં આપના દુખોનો અંત આવે છે.

ખુદા

ખુદા વિષે

(૧)

ધરતીકા કાગજ કરું , કલમ કરું વનરાય ;

સાત સમુદ્રકી સાહી કરું;હરિગુણ લિખા ન જાય.

આખી પૃથ્વીનાં જેટલું કાગજ બનવું , સઘળાં જંગલોનાં લાકડાંની કલમ બનાવું , અને સાતે દરિયાનાં પાણીને સહી કરી નાખું તોબી હરી (ખુદા) ના ગુણો લખી શકાય નહીં. અર્થાત કે – જે અપૂર્ણ છે તેની મદદથી ખુદા જે પૂર્ણ છે , તેનું બ્યાન થઇ શકેજ કેમ?

(૨)

ભારી કરું તો મેં ડરું , હલકા કરું તો જીઠ ;

મેં ક્યા જાનું રામકો , નૈના કબહુ ના દીઠા

ખુદા ભારી છે એમ કહેતાં હું બીહું છું -- જો હલકો છે કરી કરું , તો તે મશકરી કરવા જેવું યાને જુઠું કહ્યા બરાબર છે-- કબીરજી કહેછે કે હું શું જાણું કે ખુદા કેવો છે, કારણ મારી આ ખાકી આંખોએ તેને કડી જોયો નથી – અર્થાત કે ખુદા આ આંખોએ દેખાતો નથી , પણ તેને અંતઃકરણમાંજ ઓળખવાનો છે.

(૩)

ઐસા કોઈના મિલા , ઘટમે અલખ લખાય ;

બિન બાત્તી બિન તેલ બિન, જલતી જોત દિખાય.

એવો કોઈ મને મળ્યો નથી કે જે અલખ યાને બહારથી નહીં પિછાણી શકાય તેવો જે ખુદા છે તેની આ શરીરમાંજ પીછાણ કરાવી આપે , અને જે જોત, તેલ ને કાકડા વગર , હમેશા જળતી રહી છે તે દેખાડે.

(૪)

દેખા હય તો કિસે કરું; કહે કોન પતિયાય;

હરિ જૈસાકા તૈસા હય , હરખ હરખ ગુન ગાય.

મેં ખુદા ને જોયો છે તે કોણને કરું? અને જો કરું તો કોણ માનશે? ખુદા તો એકનો એકજ યાને સદા એકસમાન છે; માટે હું તો તેનાં હરખે હરખે ગુણ ગાવું છું , યાને તેની યાદમાં ચકચૂર છું.

(૫)

સાહેબ તેરી સાહેબી , સબ ઘટ રહી સમય ;

જ્યું મેહદીકે પાતમે, લાલી લખી ન જાય.

જેમ મેહદીનાં ઝાડનાં પાંદડામાં લાલી રહેલી છે, પણ બાહરેથી તે દેખી શકાતી નથી તેમ “ઓ સાહેબ” તારી સાહેબી સર્વે ઠેકાણે છે, યાને તું દરેક આકાર કે શરીરમાં રહેલો છે, પણ બાહરેથી યાને આ ખાકી આંખોએ તું જોવાઈ શકતો નથી.

(૬)

ખાલેક બિન ખાલી નહિ, સુઈ ધરનકો ઠોર;

આગે પિછે રામ હયે, રામ બીના નહિ ઔર.

એક સોય જેટલી પણ નાની ચીજ રહી શકે એટલી પણ જગ્યા ખુદા વિના ખાલી રહેલી નથી. એવી રીતે ખુદા આગળ પાછળ સર્વે ઠેકાણે ને સર્વે ચીજોમાં રહેલો છે, ને તે શિવાય બીજું કંઈ નથી.

(૭)

જ્યું નેનનમે પુતલી, યું ખાલેક ઘટ માંહે;

ભુલા લોક ણ જાનહિ, બહેર હુંઢન જાયે.

જેમ આંખોમાં પુતળી રહેલી છે. તેમ ખુદા પણ આ શરીરમાંજ રહેલો છે, પણ ભુલા પડેલા યાને માયાની જાળમાં લપટાયેલા લોકો જાની શકતા નથી , તેથી તેઓ ખુદને પોતાની બાહેરજ શોધવા જાય છે.

(૮)

કસ્તુરી કુંડલ બસે, મૃગ ધુંડે બન માંહિ;

ઐસે ઘટ ઘટ રામ હય, પર દુનિયાં દેખે નાહિ.

હરણની કુંટીમાં કસ્તુરી રહેલી છે ને તેની સુગંધ હરણને આવે છે પણ હરણ ને ખબર નથી કે કસ્તુરી જેવી સુંગંધી ચીજ તેની પોતાનીજ અંદર છે; તે તો વનસ્પતિ સુંધી સુંધીને કસ્તુરીને પોતાની બાહેરે જંગલમાંજ શોધતું ફરે છે, તેમજ ખુદા પણ દરેક આકાર તથા શરીરમાંજ રહેલો છે પણ માણસનું ધ્યાન બાહેર લાગેલું હોવાથી કોઈ ખુદા ને જોઈ શકતું નથી.

(૯)

ઘટ બિન કહાં ના દેખીયે, રામ રહ ભરપૂર;

જિન જાનાં તેન પાસ હય, દુર કહા ઉન દૂર.

શરીરનાં ભિત્તર સિવાય બીજે ક્યાંએ ખુદાને શોધવા ના જા; ત્યાંજ ખુદા ભરપૂર રહેલો છે; જેણે તેને પાસે જાણ્યો તો ખુદા તેની પાસેજ છે, અને જે કહે કે ખુદા દુર છે તો તે માણસ થી ખુદા દુરજ છે-અને તે ખુદા થી દુરજ રહેશે

(૧૦)

બાહેર ભિત્તર રામ હય, નેનનકા અભિરામ;

જિત દેખું તિત રામ હય, રામ બીના નહિ ઠામ.

બાહેર તેમજ અંદર ખુદા રહેલો છે અને એમ ખુદાને સર્વ ઠેકાણે જોવો, તેમાંજ આંખોની ખરી ખુશાલી રહેલી છે – કબીર કહે છે જ્યાંબી હું જોઉં છું ત્યાં મને તો ખુદાજ દેખાય છે અને ખુદા સિવાય કોઈ પણ જગ્યા બાકી નથી.

ખુદા ક્યાં છે?

(૧૧)

જ્યું પથ્થર મેં હય દેવતા , ચું ઘટમે હય કિરતાર;

જો ચાહો દિદાર કો , તો ચમક હોકે જાર.

જેમ પથ્થર માં અગ્નિ છુપાઈને રહેલો છે, તેમ ખુદા પણ દરેક શરીર કે આકારમાં ભરાઈ ને રહેલો છે અને તને ખુદાને જોવો હોય તો જેમ ચક્રમક પથ્થર સાફ હવાથી , તેને ઘસવાથી અગ્નિ પ્રગટ થઇ બાહેર દેખાય છે તેમ તારાં શરીરને તથા મનને પવિત્ર કરે, તો તનેબી ખુદા દેખાય.

(૧૨)

પાવક રૂપી રામ હય , સબ ઘટ રહા સમાય;

ચિત્ત ચક્રમક લાગે નહિં, ધુંવા બહિં બહિં જાય.

ખુદા અગ્નિરૂપ છે ને બધાંનાં શરીરમાં રહેલો છે, પણ જેમ ચુલામાં પુરું બળતણ ના હોવાથી ધુંવાડો થાય કરી બળતું હોળવાઈ જઈ, અગ્નિનો પ્રકાશ થતો નથી , તેમ જ્યાં સુધી માણસનું ચિત્ત બાહેર ભ્રમતું અટકીને ખુદા ઉપર પુરું લાગે નહિ ત્યાં સુધી ખુદા દેખાય નહિં.

(૧૩)

સાંઈ તેરા તુંજમે રહે, જ્યું પથ્થર મેં આગ;

જોત સરૂપી રામ હય, ચિત્ત ચક્રમક હો લાગ.

જેમ પથ્થર માં અગ્નિ છુપાઈ ને રહેલો છે, તેમજ તારા ખુદાબી તારામાંજ રહેલા છે – જ્યારે તું તારું ચિત્ત સાફ કરશે ત્યારે તે જોત પ્રકાષીત થશે અને તુંજ પોતે ખુદાનો સ્વરૂપ યાને જોત છે એવું તને માલમ પડશે.

(૧૪)

પરદેશા બોજન ગાય, ઘર હિરાકી ખાણ;

કાય મનિકા પારખુ, કયું આવે પહેચાન?

પોતાના ઘરમાંજ હીરાની ખાણ હોવા છતાં પરદેશ માં શોધ કરવાને જાય, એવો જે ખોટા કાયનો પારખુ હોય તે ખરા હિરાને કેમ જાણી શકે? ખુદા જેવો અમૂલ્ય હિરો શરીરમાંજ હોવા છતાં, માણસ તેને બહારજ શોધે તો ખુદા તેને ક્યાંથી મળે?

(૧૫)

મેં જાનું હરિ દુર હય, હરિ હરુદય માંહિ;

આડી ત્રાટી કપટકી, તાંસે દીસત નાહિ.

કબીર કહે છે કે હું એમજ સમજતો હતો કે ખુદા તો દુર (આકાશપર) હશે, પણ મનેજ્ઞાન થયું ત્યારે મેં જાણ્યું કે ખુદા તો મારી સાથેજ રહેલો છે, પણ મારાં હૈયામાં વાંસ (કપટ) નો પડદો પડેલો તેથી મને ખુદા દેખાઈ શક્યો નહિ.

(૧૬)

જાકો આડા અંતરા, તાકો દીસે ન કોય;

જાન બુજ જડ હો રહે, બળ તજ નિર્બળ હોય.

જેને માયનો આડો અંતર પડેલો હોય તેને શું દેખાય? જે જાણીબુજને જડવાદી બને ત્યારે તેનું ખરું જોર છતાં તે અશક્ત રહે એમાં શિ નવાઈ? અર્થાત, માણસ આત્મા છે એમ નહિ માને, અને જીંદગી માત્ર એન્દ્રીઓની મોજ મજાહમાંજ રહેલી છે એવું માની આત્મજ્ઞાન નાહી મેળવે તો તેને ખુદા ક્યાંથી દેખાય?

ખુદા કાં નથી મળતો?

(૧૭)

ભટક મુવા ભેદી બીના, કોણ બતાવે ધામ?

ચલતે ચલતે જુગ ગયો, પાવ કોસપર ગામ.

ભેદ યાને ખુદાને જાણનાર ગુરુ વગર હું બાહેર બાહેર ભટકી ભટકી મરી ગયો પણ ખુદાનું ઠેકાણું મને કોઈએ બતાવ્યું નહિ અને એવી રીતે ખુદા બાહેરથીજ મળશે એમ માનતાં માનતાં કાંઈ જુગો ચાલી ગયા – જ્યારે ખુદાનું ગામ તો પા કોસપરજ હતું, યાને ખુદા તો મરીજ સાથે હતા.

(૧૮)

બસત કહાં ધુંડે કહાં, કિસ બિધ આવે હાથ;

કબિર તબહી પાઈયે, જબ ભેદી લીજે સાથ.

ખુદા ક્યાં વસે અને હું તેને ક્યાં શોધું ક્યાં, તો પછી મને તે કેમ મળે? જ્યારે મેં ભેદુ યાને ખુદાને જાણનાર ગુરૂની સંગત કીધી યાને મને ગુરૂ મળ્યા ત્યારેજ ખુદાને મળવાનો માર્ગ મળ્યો.

(૧૯)

જા કારણ હમ ઢુંડને, ઔર કરતે આસ ઉમેદ;

સો તો અંતર ઘતમિલા ગુરૂ મુખ પાયા ભેદ.

જે કારણ માટે હું બાહેર શોધ કરતો હતો , અને મળવાની આશા ઉમેદ રાખતો હતો, તે તો મને મારી અંદર (હૃદયમાં) મળ્યો કે જેનો ભેદ મને ગુરૂ મળ્યા ત્યારેજ ખુલ્લો થયો.

(૨૦)

હિરા હરિકા નામ હય, હિરદે અંદર દેખ;

બાહેર ભીતર ભરી રહા, ચૈસા અગમ અલેખ.

ખુદાનાં નામરૂપી એક હિરો, જે તારાં હૈયામાં જડેલો છે, તેને તું તારાં હૈયામાં જેને જો; જ્યારે તું તેને હૈયામાં જોશે ત્યારે તે તને અંદર પણ દેખાશે ને બાહેર પણ સર્વે ઠેકાણે દેખાશે, એવો તે છે, જેની હસ્તીનો ભેદ બાહેરથી નહિ વર્ણવી શકાય કે નહિ સમજી શકાય તેવો છે.

(૨૧)

બિષય પ્યારી પ્રીતડી , તબ હરિ અંતર નાહિ;

જબ હરિ અંતરમે બસે, બિષયસે પ્રીત નાહિ.

જ્યાંસુધી ઇન્દ્રીઓનાં વિષયો ઉપર પ્રીતી થયા કરે, યાને જ્યાંસુધી ઇન્દ્રીઓનાં ભોગ ભોગવવાનું મન થયા કરે , ત્યાંસુધી અંતઃકરણમાં ખુદાનો વાસો નથી એમ જાણવું--પણ જ્યારે ખુદા હૈયામાં વસ્તો થાય યાને ખુદા તરફજ મન લગ્યા કરે ત્યારે વિષય વાસના નથી યાને દુનિયાઈ ચીજો ઉપરની ભાવના જતી રહે છે એમ નક્કી જાણવું, અને ત્યારેજ ખુદા દેખાય.

(૨૨)

ભક્તિ બિગાડી કામીયાં, ઇન્દ્રિ કેરે સ્વાદ;

જન્મ ગમાયા ખાધમે, હીરાખોયા હાથ.

જેઓ ઇન્દ્રીઓનાં સ્વાદની દરેક મોજ મજાહમાં રહીને નિરંતર ખાવા પીવા વગેરે દુનિયાઈ વિચારોમંજ ચક્ર્યુર રહે છે, તેઓની ખુદા તરફની ભક્તિ જતી રહે છે, અને તેઓ ખરેજ હિરો હાથમાંથી ગુમાવી પોતાનો જન્મ બરબાદ કરે છે . અર્થાત માત્ર ખાવા પીવાની મોજ અથવા ધન ભેગું કરવાને ખાતરજ આ જીંદગી છે, એમ જેઓ સમજે છે , અને બીજી નેમ વિષે જનતા નથી, યા જાણવા છતાં તે ઉપર મન રાખતા નથી, તેઓ પોતાનો ભવ ફોકટ ગુમાવે છે, અને તેઓને ખુદા મળી શકતો નથી

પવિત્ર મનને ધર બેઠા ખુદા મળે છે.

(૨૩)

રામ હય તહાં કામ નહિ , કામ નહિ તહાં રામ;

દોનો એક જા કયું રહે , કામ રામ એક ઠામ?

જેનાં મનમાં ખુદા હોય તેને વિષય વાસના હોય નહીં, અને જેનાં મનમાં વિષય વાસના નથી તેને ખુદા દેખાય -- જેમ એક જગાની અંદર બે ચીજ એકી વેળા રહી શકતી નથી તેમ વિષય વાસના, અને ખુદાના દર્શન ,બંને એકી વેળા મનમાં રહી શકતા નથી -- કારણ તેઓ પરસ્પર વિરુદ્ધ છે જ્યારે હૈયામાંથી વિષય વાસના દુર થાય, તેમજ તેના બધા વિચારો પણ મનમાંથી નકલી જાય, ત્યારેજ ત્યાં ખુદાનો વસો થઈ શકે.

(૨૪)

જૈસે માયા મન રમે , તૈસે રમ રમાય;

તારા મંડળ છાંડકે, જહાં કેશવ તહાં જાય.

જેમ દુનિયાંની માયામાં યાને મોજ મજાહના વિચારોમાં મન ચકચૂર બની તેમાં લીજ્ઞ થઇ જાય છે તેમ જો મન, ખુદાના વિચારમાં લીન થઇ પોતાને ભૂલી જાય તો તે માણસ સૂર્યમંડળ પણ છોડીને ત્યાં પહોંચી જાય કે જ્યાં ખુદા છે

(૨૫)

ચેતન ચૌકી બેઠ કર, મનમેં રાખો ધીર;

નિર્ભય હોકે નિઃશંક ભજ , કેવળ કહે કબીરા.

તારા મનના દરવાજા ઉપર ચોકી રાખી ધિરજથી બેસ, અને પછી જરાએ ભય યા શક રાખ્યા વિના તું કેવળ ખુદાનેજ મનમાં ભજ્યા કર -- અર્થાત તારા મનમાં બીજા વિચારો આવવા ના દે , અને ખુદા મળશે એવું નિશ્ચય ધારી મનમાં વ્હાસ્યા કરતો ખડાની યાદમાં રોકે જા.

(૨૬)

લેહ લાગી નિર્ભય ભયા, ભરમ ગયા સબ દૂર;

બનમે બનમે, ઢુંડે, રામ યહાં ભરપૂર.

જ્યારે તારા મનને ખુદાની લેહ લાગે ત્યારે ખુદાના વામાસણમાં (વિચારમાં) રેહવાને લીધે, દુનિયાંની ફિકર ચિંતા તાલી જાય, ને ઇન્દ્રિઓથી દેખાતા ખોટા દેખાવો -- ભ્રમો પણ મટી જાય, ને ખુદા સર્વે ઠેકાણે ધરબેઠાં દેખાય એવું છે ત્યારે ખુદાને શોધવાને જંગલે જંગલ શા માટે જવું જોઈએ?

(૨૭)

સબહિ ભૂમિ બનારસી, સબ નિર ગંગા તોય;

જ્ઞાની અન્મારામ હય , જો નિર્મળ ઘટ હોય?

જો મન પવિત્ર થાય તો , કાશી જવાની અને ગંગા નદીમાં નહાવાની કાંઈ જરૂર નથી. પવિત્ર મનનાં અને સાફ દીલનાં માણસને બધી જગા એકજ સરખી કાશી જેવી પવિત્ર છે -- અને બધી નદીના પાણી ગંગા જેવા પવિત્ર છે; જે પવિત્ર થયો છે, જેન જ્ઞાન થયું છે તેનો આત્મા પોતેજ ખુદા છે.

(૨૮)

આપા ખોયે હીર મિલે , હરિ મિલત સબ જાય;

અકથ કહાંની રામકી , કહે સો કોન પતિયાય?

“હું ફલાણો માણસ છું” એવું ભાન જતું રહે, ત્યારે ખુદા મળે; અને ખુદા મળે ત્યારે આખી જેહાંન મળે નહીં થઇ જાય, ખુદાની એવી, નહિ કહી શક્ય તેવી વાત છે ને એવી વાત કરીએ તો કોણ માને?

જ્યાં “હું” નથી ત્યાં ખુદા છે.

(૨૯)

કબીર જબ એ જગ નહિ , તબ રહ એક ભગવાન;

જુને વોહ દેખા નજરસે, સો રહા કોણ મકાન?

ઓ કબીર! જ્યારે મનમાંથી આ જગતની હસ્તીનો ખ્યાલ નીકળી જાય, ત્યારે માત્ર ભગવાનજ એકલો રહે અને -- જે કોઈએ તેને તેવો જોયો તે પુરુષ અમુક જગ્યએજ રહેલો છે એમ કેમ કહેવાય? અર્થાત જે માણસ પોતાનાં ધ્યાનમાંથી જગતની હરએક વસ્તુનો ખ્યાલ અને આકારોને કાઢી નાખે તો પછી તે એકલા ખુદાનેજ જોઈ શકે , અને ખુદા સર્વવ્યાપક હોવાથી તે જીવ પણ સર્વવ્યાપક થઈ જાય ત્યારે તે માણસ અમુક જગ્યએજ રહેલો છે એમ કડી કહેવાય નહિં.

(૩૦)

હરિજન હર તો એક હય, જો આપ મિટ જાય;

જા ઘરમે આપા બસે , તો સાહેબ કહાં સમય?

ખુદાની યાદ કરતા કરતા , ધ્યાન ખુદામાં એવું લાગી જાય કે ઇન્દ્રીઓનાં વિષયોનાં વિચારો તો શું , પણ “હું ફલાણો માણસ છું” એવી પોતાની યાદ પણ મનમાંથી જતી રહે ત્યારેજ ખુદને યાદ કરનાર અને ખુદા એકજ થઈ જાય – પણ જ્યાં પોતાની યાદ “હું પણું” યાને “હું છું” એવો ખ્યાલ મનમાં થયા કરે, ત્યારે તેમાં ખુદા ક્યાંથી રહી શકે, યાને ખુદા કેમ દેખાય?

(૩૧)

તું તું કરતા તું ભયા, તું માંહે મન સમાય,

તું માંહી મન મિલ રહા, અબ મન અંત ન જાય;

“હું નથી” (પણ) “તું છે” એવું વિચાર્યા કરતા યાને “ખુદા ખુદા” કરતાં મન એવું ખુદામાં સમાઈને રહેવા લાગે, કે પોતાનું “હું પણું” રહેજ નહિં, પણ મન ખુદારૂપ થઈ જાય, અને મન જ્યારે ખુદમાં મળી જઈને રહતું થયું, કે પછી તે કદી છુટું વિખૂટું પડવાનું નથી કારણ તે પોતાનાં સુખી છેડે પુગી ગયું, એટલે “હું જુદો છું” એવું ભાન ફરીને તેને થશેજ નહિં

(૩૨)

તું તું કરતા તું ભયા, મુજમે રહી ન “હું”

વારી ફેરું નામ પર ,જીત દેખું તિત “તું”.

કબીરજી કહે છે કે “ખુદા ખુદા” કરતા હું ખુદા થઈ ગયો ને મારામાં “મારાપણું” રહ્યું નથી. તારાં નામ પરથી હું ઓવરાઈ (કુરબાન) જાઉં છું કે ત જપવાથી હવે જ્યાં જ્યાં હું જોઉં છું અને જે જે હું જોઉં છું તે બધું “ખુદાજ” છે એમ દીસે છે.

(૩૩)

રામ, કબીર એક હય , કહેન સુનનકો દોય.

દો કર જો જાનસી , જાકુ ગુરુ મિલા ન હોય.

ખુદા અને કબીર તો એકજ છે. માત્ર કેહવામાં અને સાંભળતાં “બે” છે યાને જુદા છે; કોઈ એમ જાણે કે કબીર અને ખુદા બે જુદા છે તેને ગુરુ મળ્યો નથી, એવું સમજવું.

(૩૪)

નામ કબીર હો રહા, કલજુગમે પ્રકાશ;

સબ સંતનકે કારને, નામ ધરાયા દાસ.

આ કળીયુગમાં કબીરનું નામ પ્રકાશી રહ્યું છે, પરંતુ કબીરજી કહે છે કે, હું તો ખુદાનો નોકર છું અને સઘળા સંત લોકોને માટે યાને જેઓ ખુદાઈ રાહપર ચાલવાવાળા છે તેઓને ખાતરજ હું નામ રાખી ગયો છું.

ખુદાનો બંદો કે થવાય?

(૩૫)

કબીર કુત્તા રામકા, મોતી નામ ધરાય ;

ગળે બીય દોરી પ્રેમકી, જીત ખેંચે તિત જાય.

કબીરજી કહે છે કે હું તો રામનો કુતરો (નોકર) છું--મારું નામ મોતી રાખ્યું છે--મારાં ગાળામાં ખુદાના પ્રેમની દોરી નાંખી છે, જેથી ખુદા જ્યાં મને ખેંચે ત્યાં હું જાઉં છું. અર્થાત--મે મારું દિલ ખુદાને સંપૂર્ણ અર્પણ કર્યું છે. અને મારી મરજી પ્રમાણે નહિ--પણ ખુદાની મરજી પ્રમાણે રહું છું અને કર્યો કરું છું.

(૩૬)

દાસ કહાવન કઠણ હય, મેં દાસનકો દાસ;

અબ તો એસા હો રહું કે પાઉં તલેકી ઘાસ.

પોતાને દાસ કેહેવાડવું એટલે ખુદાનો બંદો થવું એ બહુ મુશ્કેલ છે; હું તો તેનાં બંદાઓનો પણ નોકર છું અને હવેથી એવો થઈને રહું, કે તેઓના પગ હેઠળનું ઘાસ બની જાઉં.

(૩૭)

જો દેખા સો તિનમેં, ચોથા મિલે ન કોય;

ચોથેકું પ્રગટ કરે, હરિજન કહીએ સોય.

જેબી મે જોયું છે તે સત્વ, રજસ્ અને તમસ્ જે પ્રકૃતિનાં ત્રણ ગુણો છે-એ ત્રણમાંજ થતું દેખાય છે, અને એ ત્રણની પેલી મેરની જે ચોથી હાલત છે, તે હાલતનો કોઈ પણ માણસ મને મળ્યો નથી. એ ચોથી હાલતને જે પ્રગટ કરી શકે તેજ ખુદાનો ખરો ભગત છે. સારાંશ કે દુનિયામાં સઘળે ઠેકાણે “હું” “તું” અને “તે” એવા ત્રણ પ્રકારો જાહેર થઈ રહ્યા છે એ--ત્રણની પેલી મેર, યાને એ ત્રણડેને એક કરી નાંખનારી જે ચોથી હાલત છે તેજ ખુદની હાલત છે કે જ્યાં “હું” “તું” અને “તે” એવો જુદાઈનો પ્રકાર હસ્તી ભોગવતો નથી અને જે કોઈ, તે હાલત પોતામાં પ્રગટ કરે તેનેજ હરિજન યાને આત્મજ્ઞાની કેહેવો.

(૩૮)

જો એક ન જાનીયા , તો બહુ જાને ક્યા હોય;

એકે તે સબ હોત હય, સબસે એક ન હોય.

તું તે એકને યાને ખુદાને નહિ જાણે તો બીજું બધું જાણવાથી શું થાય? તે એકમાંથીજ અ સૃષ્ટિની બધી પેદાયશ બની છે. તે એકમાંથીજ આ અનેક ઉત્પત્તિઓ થઈ છે, પણ તે બધાંથી એક થઈ શકાતું નથી.

(૩૯)

એક સાધે સબ સધે, સબ સાધે એક જાય;

જો તું સિંચે મૂલકો, ફલે ફલે અઘાય.

જો તું એકને સાંધશે તો બધુએ સંધાશે. પણ જો તું (તે એક શિવાય) બધાંને સાંધવા જશે તો તે એક જતો રહેશે. આડનાં મૂળને પાણી સિંચશે ને તેને સાચવશે તો તેમાં ફળ ફુલ સર્વે આવી જશે--અર્થાત જો તું ખુદાને પકડશે યાને ખુદાનેજ મળવાની ઈચ્છા રાખશે તો દુનિયવી માલમતા પોતાની મેળે આવી જશે.

(૪૦)

સબ આયે ઈસ એકેમે , ડાર પાત ફળ ફુલ;

કબીર! પીછે ક્યા રહા, ગ્રહિ પકરા નિજ મૂળ?

એ એકમાંજ બધુંએ આવી જાય છે, ડાળ, ડાંખળાં, પાતરાં, ફળ અને ફૂલ સર્વે તેમાં આવી જાય છે. ત્યારે ઓ કબીર! જે કોઈએ તે મૂળનેજ પકડી રાખ્યું તેને બીજું કરવાનું યા મેળવવાનું બાકી શું રહ્યું? જેને ખુદાજ મળ્યા તેને બીજું શું જોઈએ?

ખુદા મળે તો બધું મળે

(૪૧)

મેરા મુજમે કછુ નહિ, જો કછુ હય સો તેરા,

તેરા તુજકો સોપતે , ક્યાં લગેગા મેરા.

ઓ ખુદા મારી અંદર “મારું” યાને મારી જાતનું પોતાનું હોય એવું કાંઈ નથી; જે કાંઈ છે તે બધું તારુંજ છે; અને જે કાંઈ તારું છે ત તુંને પાછું હવાલે કરું, તેથી મારું કાંઈબી જતું રહેતું નથી—અર્થાત, મારી રચનામાં આ સ્થૂળ શરીર છે તે મારું નથી; કારણ કે, મરણ વખતે તે મારાથી છુટું પડી જાય છે; મારી રચનામાં “પ્રાણમયકોષ” યાને શરીરમાં રહેલો, દસ પ્રકારનાં કામ બજાવતો વાયુ છે તે પણ મારો નથી: કારણ કે મરણ વખતે તેપણ મારાથી છુટો પડી જાય છે; મારી રચણામાં “મનોમયકોષ” યાને ઇન્દ્રોની ગમતી ચીજોનો ખ્યાલ કર્યા કરતું જે (મનનું) નીચલું ભાન છે તેપણ મારું નથી કારણ કે, હું જ્યારે સ્વર્ગમાં જાઉં છું ત્યારે, તેપણ મારાથી છુટું પડી જાય છે; મારી રચણામાં “વિજ્ઞાનમય કોષ” અથવા મનની શક્તિઓ ને સદગુણો છે તે પણ મારાં નથી: કારણકે હું તુંને મળવા આવું છું, ત્યારે તે પણ બેમાલમ થઈ જાય છે; એ બધાંથી ઉપરવાળું તત્ત્વ જે “આત્મા” અથવા “હું પોતે કેહવાઉં છું” તે પણ મારો નથી: કાંચ જે, જ્યારે “હું પોતે” થાઉં છું ત્યારે હું તો કાંઈ હોતો નથી પણ “તુંજ” હોય છે.

(૪૨)

મેરા તો કોઈ હય નહિ, ઔર મેં કિસીકા નાહિં;

અંતર દ્રષ્ટ બિચારતાં, રામ બસે સબ માંહિ.

એઓમાંનું (ઉપર જણાવી ગયા તેઓમાંનું) કોઈ મારું નથી ને હું એઓમાંના કોઈનો નથી; ખુદાઈ નજરે જોતા ખુદાજ સઉમાં સઉ થઈને વસેલો છે.

(૪૩)

કબીર! ખોજી રામકા, ગયા જો સકલ દ્વિપ;

રામ બસે ઘટ ભીતરા, જો આવે પ્રતિત.

ઓ કબીર! ખુદાને શોધવાવાળો માણસ, સઘળા દેશોમાં જાય છે, પણ જો તેને વિશ્વાસ હોય તો ખુદા તેનાં શરીરમાંજ રહેલો માલમ પડે.

(૪૪)

સબ ઘટ ભીતર મેં બસું, મોકો મિલે ન કોય;

જો કીરું સો મે કરું, નામ બંદે કા હોય.

ખુદા કહે છે કે, હું તો સર્વ આકારો ને શરીરોમાં રહેલો છું પણ મેને કોઈ ઓળખતા કે ભેટતા નથી; જે કઈ કરું છું યાને થાય છે તે હુંજ કરું છું પણ માત્ર નામ માણસનું હોય છે, યાને લોકો કહે કે અમુક કાર્ય અમુક માણસે કીધું.

(૪૫)

સબ ઘટ મેરા સાઈયાં, ખાલી ઘટ નહિ કોય,

બલિહારી ઉસ ઘાટકી, જા ઘટ પ્રગટ હોય.

સર્વનાં શરીરમાં ખુદા છે, ને કોઈ પણ શરીર તો વગર ખાલી નથી; પણ જે શરીરમાં ખુદા જાહેર થાય તે શરીરનીજ બલિહારી છે, યાને જીવવાની ખરી મોજ ત્યારેજ હોય છે.

(૪૬)

ચોસઠ દિવાં જોડ કર, ચઉદે ચંદા માંહી;

તીસ ઘર કેસા ચાંદના, જીસ ઘર ગોવિંદ નાહિં?

ચોસઠ બત્તીઓ સાથે મેળવ્યે અને ચઉદ ચંદ્રમાઓના પ્રકાશ પણ ત્યાં હોય, પણ જે ઘરમાં યાને શરીરમાં ખુદા નહિ પ્રગટ થયો હોય, ત્યાં ખરું ચાંદનું યાને અજવાળું ક્યાંથી હોઈ શકે?

ખુદાની વાત મોહોડેથી કહી શકાતી નથી

(૪૭)

કોઈ એક પાવે સંતજન, જા કે પાંચો હાથ;

જાકો પાંચો વશ નહિ, તકો હરિ સંગ ન સાથ.

જેઓએ પોતાની પાંચે ઇન્દ્રીઓને તાબે કરી છે તેઓમાંના કોઈ એક સાધુ પીરૂષને ખુદા મળે છે, પણ પાંચે ઇન્દ્રીઓને જેણે વશ નથી કીધી તેને ખુદાનો મેળાપ થઈ શકતો નથી.

(૪૮)

કબીરા! હદકે જીવકો, હિત કર મુખ ના બોલ;

જો હદ લગા બેહદસે, તાસે અંતર ખોલ.

અરે કબીર, જેની આશા ઉમેદ હદવાળી આકારવાળી જેહાંનને લગતીજ હોય છે, તેનું ભલું ચાહીને તેને નિરાકારનું સાધન શીખવતો નાં, (પણ) જેની આશા ઉમેદ કોઈબી જાતનાં આકારો ધરાવ્યા વગરની અપરંપાર ખાલી જગ્યામાં જઈને રેહવાની ઉપર લાગેલી છે, તેને, નિરાકારને પોહોંચવાનું, તારા મનમાં છુપું રાખેલું સાધન શીખવજે

(૪૯)

હદમે રહે સો માનવી, બેહદ રહે સો સાધ

હદ બેહદ દોને તજે, તાકા મતા અગાધ.

સાધારણ માણસને આકારવાળી ચીજોનુંજ ભાન હોય છે; અને સાધુને આકાર વગરની અપરંપાર ખાલી જગ્યાનું ભાંન હોય છે પણ જે કોઈએ અપરંપાર ખાલી જગ્યાનું ભાંન પણ નહિં રાખે તેનો તો મહિંમા અપરંપારજ જાણવો, એટલે કે હદ અને બેહદની પર ગયેલાનો તો કોઈ પારજ પામી શકે નહિ.

(૫૦)

હદ છાંડી બેહદ ગયા, અવર ક્રિયા વિશ્રામ,

કબીર જાસું મિલ રહ, સો કહીચે નિજ કામ.

હદવાલી આકારવાળી જેહાન છોડીને હદ વગરની, આકાર વગરની ખાલી જગ્યામાં જવું, અને એ પ્રમાણે રેહવા વાસવાની બીજી જગ્યા કરી લેવી, અને ત્યાં જે સાહેબ રહે છે તેની સાથે હું (કબીર) જેમ મળી ગયો છું, તેમ સાથે મળી જઈને રહેવું એ તો દરેકનું પોતાનુંજ કામ છે એટલે કે તે પોતાથીજ અનુભવાય છે, બીજો કોઈ તે દેખાડી યા કહી શકે નહિ.

(૫૧)

હદમે બેઠા કથત હય, બેહદકી ગમ નાહિં;

બેહદકી ગામ હોયગી, તબ કથનેકો કાયું નાહિં

જેનું ભાંન હદવાલી, આકારવાળી જેહાંન સુધીનુંજ હોય છે. અને હદ વગરની, આકારો ધરાવ્યા વગરની, ખાલી જગ્યામાં જીવી જાણતો નથી, તેજ પોતાનાં અજ્ઞાનપાણાંમાં તે હાલતનું મોહોડેથી વર્ણન કરે છે, પણ જે ત્યાં જીવી જાણે છે, તે તો તે હાલતને મોહોડેથી બોલી નહીં શકાય એવી તરેહની સમજે છે ને તેટલા માટે તેને વિશે તે કાંઈ બોલતો નથી.

(૫૨)

દેખન સરીખી બાત હય, કહેન સરીખી નાહિ;

ઐસા અદભુત સમજકે સમજ રહે મન માહી.

નિરાકાર ખુદાને મળવાને લગતી એ વાત, આપણે પોતે જોઈએ તોજ સમજાય, અને બીજો કોઈ મોહોડેથી સમજાવે તો નહિંજ સમજાય, એવી અજાયબ જેવી છે; માટે તું એને અનુભવજે, ને તારો અનુભવ તારાજ મનમાં રાખજે, તે બીજા કોઈને કહેતો ના.